

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **V. B. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. MV-143161-6/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. MV-143161-6/SO-2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 9. 2019, č. j. OAM-9909-20/PP-2019, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsobem narušit veřejný pořádek, a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že se v letech 2011 až 2013 dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 8 let. Namítal, že v jeho případě nepostačuje k aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) skutečnost, že před šesti lety závažným způsobem narušil veřejný pořádek, neboť je nezbytné zkoumat aktuálnost a důvodnost nebezpečí, které pro něj představuje nyní, přičemž byl přesvědčen, že právě kvůli časovému odstupu od spáchání trestného činu i od odsouzení nemůže naplnit svým jednáním právě aktuálnost nebezpečí. V této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.
3. Žalobce dále argumentoval tím, že byl Okresním soudem v Mostě podmíněně propuštěn na svobodu, když tamní soud dospěl k závěru, že je od žalobce možné v budoucnu očekávat, že povede řádný život. Žalobce poukazoval na skutečnost, že soud o podmíněném propuštění rozhoduje na základě stejných hmotněprávních úvah jako správní orgán při zvažování, zda jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že správní orgány měly názor okresního soudu respektovat, pokud nezjistily závady v jeho chování v období od jeho propuštění z výkonu trestu, které by odůvodňovaly jiný závěr o chování žalobce, než ke kterému dospěl Okresní soud v Mostě. Žalobce byl přesvědčen, že dle zásady legitimního očekávání by si závěry učiněné orgány veřejné moci neměly odporovat.
4. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzeními správních orgánů obou stupňů, kterými odůvodňují trvajících, aktuálních a důvodných nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce. Měl za to, že jsou velmi obecná a nepřezkoumatelná. Předně namítal, že správní orgány neobjasňují, z jakého důvodu trvání hrozby pro veřejný pořádek spojují s délkou zkušební doby podmíněného propuštění na svobodu a neakceptují řádné chování žalobce ve výkonu trestu. Žalobce se neztotožnil ani se závěrem správních orgánů, že s ohledem na charakter žalobcem spáchané trestné činnosti převažuje zájem na ochraně společnosti před jejím dalším pácháním, a že je „...zřejmé, že i při existenci příjmů v minulosti se účastník trestního jednání dopustil...“. Žalobce rovněž považoval názory žalovaného za rozporné s požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „pobytová směrnice“), neboť tato zakazuje, aby předchozí odsouzení samo o sobě odůvodňovalo opatření přijaté z důvodu veřejného pořádku a bezpečnosti.
5. Za nepodložené poté žalobce považoval úvahy správních orgánů o jeho rodinných vazbách a kvalitě jeho rodinného života, neboť tyto nemají oporu ve spise a nebyly k nim provedeny žádné důkazy. Žalobce byl toho názoru, že ke zjištění skutečného stavu věci měla být správním orgánem I. stupně vyslechnuta jeho manželka, která je dle jeho názoru

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účastníci řízení, stejně jako jeho syn, ačkoliv s nimi tak správní orgán nejednal a nezjistil jejich názor postupem podle § 29 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“).

6. Žalobce se neztotožnil ani s názorem správního orgánu I. stupně, že nelze učinit závěr o změně přístupu žalobce k respektování právních předpisů, a poukazoval na to, že správní orgán neuvedl na základě čeho, takový závěr učinil.
7. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s pobytovou směrnicí. V této souvislosti poukazoval rovněž na znění čl. 37 a čl. 27 odst. 2 této směrnice a současně namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu rovněž s čl. 27 odst. 2 alinea druhá pobytové směrnice.
8. Závěrem konstatoval, že správní orgány obou stupňů neprovedly žádné zjišťování skutečného stavu věci ohledně života žalobce v době rozhodování. Nezjišťovaly, jakým způsobem si jeho rodina zajišťuje prostředky k obživě, a další skutečnosti, ze kterých je možné usoudit, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. S ohledem na uvedené je napadené rozhodnutí v rozporu s § 3 správního řádu. Dále žalobce upozornil, že v rámci odvolacího řízení předložil žalovanému důkazy prokazující skutečnost, že se se svou družkou oženil a čekají dalšího potomka. Žalobce byl přesvědčen, že tyto doklady potvrzují změnu skutkových okolností, která je zásadní z hlediska dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zároveň žalobce namítal, že se k těmto dokladům žalovaný nijak nevyjádřil, a proto je nezbytné shledat napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný trval na svém závěru, že v daném případě převažuje zájem na ochraně společnosti před páčáním další závažné trestné činnosti žalobcem a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval jak otázkou času, který uplynul od páčání trestné činnosti, tak skutečností, že byl podmíněně propuštěn na svobodu. Podle žalovaného se lze důvodně domnívat, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody žalobce v páčání trestné činnosti nepokračoval a doba jejího nepáchání je odvozena především od délky uloženého trestu. Zároveň upozorňoval na skutečnost, že z délky zkušební lhůty uložené žalobci v rámci rozhodnutí o podmíněném propuštění na svobodu, je zřejmé, že byl brán v potaz i stupeň nebezpečí recidivy. V této souvislosti žalovaný odkazoval na str. 5 napadeného rozhodnutí, především na jím poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59.
10. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce k páčání trestné činnosti nepřiměla tíživá finanční situace a sám v trestním řízení uvedl, že jako příslušník vietnamské komunity byl povinen pomáhat rodičům (matce současné manželky) v distribuci drog. K rodinným vazbám žalobce poté žalovaný uvedl, že nepovažoval za potřebné svůj závěr o jejich rozvrácení dále prokazovat, neboť dané logicky vyplývalo ze zjištěných skutečností. Trval na tom, že manželka ani syn žalobce nejsou účastníky správního řízení ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, a ani se takového postavení v průběhu řízení nedomáhali.
11. K otázce závažné trestné kriminality žalovaný poukazoval na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, především na rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Žalovaný měl za to, že v průběhu řízení byly vzaty v úvahu i rodinné poměry žalobce a napadené rozhodnutí bylo odůvodněno v souladu se zákonem. Závěrem poukázal na čl. 28 pobytové směrnice.

Replika žalobce

13. V podání ze dne 31. 1. 2020 žalobce nesouhlasil s poukazem žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Namítal, že odkaz žalovaného na rozsudek ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, v napadeném rozhodnutí je velmi zjednodušující, jelikož Nejvyšší správní soud se zde v bodu 21 rozsudku v souvislosti s propuštěním cizince na svobodu zabýval významem této skutečnosti pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a to bez ohledu na to, zda se jedná o propuštění po vykonání částečného nebo celého trestu odnětí svobody. Pro dané ustanovení je podle žalobce rozhodné samotné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a následné chování cizince ve výkonu trestu, které vedlo k jeho podmíněnému propuštění, je z hlediska tohoto ustanovení irelevantní. Žalobce upozorňoval na to, že jeho situace je zcela odlišná, neboť v jeho případě se správní orgány musejí zabývat tím, jaký je předpoklad jeho chování v budoucnu.
14. K poukazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, žalobce uvedl, že tento nelze bez dalšího vztáhnout na jeho případ, a naopak upozorňoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, sp. zn. 10 Azs 315/2016.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl nejprve držitelem povolení k přechodnému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 11. 5. 2004, které bylo postupně prodlužováno až do 15. 12. 2008, kdy bylo žalobci uděleno povolení k trvalému pobytu občana třetího státu na území České republiky s platností na dobu neurčitou. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, sp. zn. 3 T 4/2016, ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2017, sp. zn. 12 To 9/2017, byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b), c) zákona č. 40/ 2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“). Uvedeným rozsudek byla pro tutéž trestnou činnost odsouzena i jeho tehdejší družka a stávající manželka T. H. P., která byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 6 let, a dále bratr žalobce V. T. N., jenž byl odsouzen k trestu odnětí v trvání 6 let. Zároveň byl žalobci a jeho manželce uložen trest propadnutí věci, a to finanční hotovosti ve výši 22 000 EUR a 341 000 Kč. Pouze žalobci byl dále uložen trest propadnutí věci, a to finanční hotovosti ve výši 401 EUR, a toliko jeho manželce byl uložen trest propadnutí věci, a to finanční hotovosti ve výši 1 933 184 Kč. Z trestních rozsudků vyplývá, že žalobce nejméně od prosince 2011 do prosince 2013, jako člen organizované zločinecké skupiny, obchodoval s drogou metamfetaminem (pervitinem), kdy celou skupinu řídil, drogu prodával a přijímal za její prodej finanční hotovost. Celkem se jednalo o distribuci 4 540 g drogy za minimální prodejní cenu 2 342 835 Kč. Žalobce se ke spáchání trestného činu doznal. Při hlavním líčení před krajským soudem vypověděl, že drogu prodával, dostával ji od matky své manželky, a hájil se tím, že jako příslušník vietnamské komunity byl povinen pomáhat svým rodičům a že obchod s metamfetaminem řídila matka jeho manželky a on i jeho bratr s manželkou ji museli jako mladší členové rodiny poslouchat. Obsahem správního spisu je dále rozhodnutí Okresního soudu v Mostě ze dne 31. 5. 2019, na jehož základě byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 5 let.

18. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že správní orgány nedostatečně a velmi všeobecně zdůvodnily existenci trvajících, aktuálních a důvodných nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek. Dále se podle žalobce žalovaný vůbec nevyjádřil k dokladům, které žalobce předložil v průběhu odvolacího řízení, a to ke kopii oddacího listu a k dokumentům prokazujícím, že jeho manželka je těhotná.
19. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že správní orgány při svém rozhodování dospěly k závěru, že žalobci nelze udělit povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť je zde důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedly, jaké skutečnosti, a to i mimo spáchané trestné činnosti, je k tomu vedly. Svůj právní názor správní orgán I. stupně obsáhle odůvodnil na stranách 3-5 prvoinstančního rozhodnutí. Z jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, že jednání, jímž se žalobce dopustil trestného činu, považuje za tak závažné, že lze v jeho případě hovořit o narušení veřejného pořádku. Dále zohledňuje časový odstup od spáchané trestné činnosti a rovněž podmíněné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na stanovení zkušební doby v trvání 5 let, měl správní orgán I. stupně za to, že si ono původní jednání žalobce, kterým došlo k narušení veřejného pořádku, pro účely vydání povolení k přechodnému pobytu zachovává stále svou aktuálnost. Závěry správního orgánu I. stupně následně aproboval žalovaný a na stranách 4-5 svého rozhodnutí uvedl, že je zde důvodná pochybnost o změně postoje žalobce k respektování právních předpisů do budoucna s ohledem na jeho předcházející poslušnost k rodině, kterou stavěl nad zákon. Dále měl za to, že s ohledem na charakter trestné činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v daném případě převažuje zájem na ochraně společnosti před jejím dalším pácháním. Dle zdejšího soudu z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009- 99), jednoznačně vyplývá, že tyto svůj právní názor řádně odůvodnily a uvedly, proč a z jakého důvodu se domnívají, že žalobce představuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek.

20. Co se týče námitky žalobce, že se žalovaný nijak nezaobíral důkazy jemu předloženými v rámci odvolacího řízení, soud poukazuje na stranu 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, z jakého důvodu považuje předložený oddací list a lékařské zprávy o aktuálním stavu manželky žalobce za pro věc irelevantní a na závěrech správního orgánu I. stupně nic nemění.
21. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně plně přezkoumatelnými. V projednávané věci nedošlo k porušení ani § 68 správního řádu, ani § 89 odst. 2 správního řádu. Správnosti předmětných úvah žalovaného se bude soud zabývat níže.
22. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
23. Dle čl. 27 bodu 1 pobytové směrnice členské státy smějí omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.
24. Podle čl. 27 bodu 2 pobytové směrnice musí být opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
25. Předmětem sporu v projednávané věci je předně skutečnost, zda došlo k naplnění podmínek pro aplikaci shora citovaného § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v podané žalobě nepopíral, že se v minulosti dopustil trestné činnosti, nicméně se neztotožnil s postupem žalovaného, který přistoupil k uplatnění uvedeného ustanovení.
26. Soud na začátek předesílá, že k otázce tzv. výhrady veřejného pořádku se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a ačkoliv se poukazované rozhodnutí týká rozhodování o správním vyhoštění, má soud za to, že je třeba níže uvedené požadavky uplatnit i v případě žalobce. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

individuálním okolnostem jednotlivých případů.“ V tomto kontextu je třeba zmínit, že celá hlava IV zákona o pobytu cizinců nazvaná „*Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území*“ byla do tohoto zákona vnesena v důsledku implementace práva Evropské unie do českého právního řádu. Z toho důvodu musejí být ustanovení této hlavy zákona vykládána eurokonformním způsobem, to jest mj. s respektem k čl. 27 pobytové směrnice.

27. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se s ohledem na shora uvedené správní orgán tedy nemůže spokojit pouze s konstatováním spáchané trestné činnosti žadatele, ale musí se zabývat také dalšími individuálními okolnostmi života cizince a zohlednit jeho celkovou životní situaci, aby mohl zhodnotit potenciální nebezpečnost cizince do budoucna.
28. Ze skutkového stavu, jak byl popsán shora, plyne, že žalobce nejméně v letech 2011 až 2013 spáchal zvláště závažný zločin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. Jednalo se o opatření a distribuci 4 540 g metamfetaminu za minimální prodejní cenu 2 342 835 Kč. Tento zločin spáchal jako člen organizované zločinecké skupiny. Dalšími, kdo se podíleli na páchané trestné činnosti, pak byli členové jeho vlastní rodiny, a to jeho bratr, manželka a matka jeho manželky. Žalobce se tedy společně s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti proti ohrožení vyplývajícím z nekontrolovaného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost trestného činu spáchaného žalobcem je dle názoru zdejšího soudu nutné hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného zákonem. Navíc nelze pominout ani postavení žalobce v rámci organizované zločinecké skupiny, které bylo velmi významné. Žalobce celou organizovanou skupinu řídil, kontroloval prodej omamných látek a vybíral finanční hotovost za jejich prodej. Dané páchal úmyslně po dobu 2 let, a to za účelem dosažení značného finančního zisku. Je sice pravdou, že od spáchání trestné činnosti uplynulo již 7 let a v tomto mezidobí se žalobce nedopustil žádné další trestné činnosti, nicméně z pohledu soudu daná skutečnost nemůže být považována za řádné vedení života, neboť po tuto dobu byl žalobce převážně ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž byl v podstatě „donucen“ vést řádný život, což nelze považovat za dobrovolné jednání. Aktuálnost a důvodnost nebezpečí pro veřejný pořádek nelze spojovat pouze s okamžikem páchaní trestné činnosti.
29. Pokud jde o skutečnost, že žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn na základě rozhodnutí Okresního soudu v Mostě, zdejší soud uvádí, že lze přisvědčit argumentaci žalobce, že pro užití tohoto institutu je nezbytné, aby soud shledal, že odsouzený prokázal svým chováním ve výkonu trestu polepšení a že lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Řečené nezpochybnil ani správní orgán I. stupně a ani žalovaný. Není ovšem možné od správních orgánů očekávat, že se při svém rozhodování a posuzování, zda je u žalobce možné očekávat změnu v přístupu k respektování právních předpisů a vedení řádného života v budoucnu, bez dalšího spokojí se skutečností, že bylo vydáno rozhodnutí o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, kde se soud touto otázkou při svém rozhodování zabýval. Uplatnění institutu podmíněného propuštění totiž samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobce, nezaručuje, že se skutečně napravil. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že skutečnost, že byl žalobce podmíněně propuštěn na svobodu, ještě automaticky neznamená, že již nepředstavuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebezpečí pro společnost, a to právě i s ohledem na povahu trestné činnosti, které se dopustil, a roli, kterou při páčání trestné činnosti zastával. Není možné automaticky předpokládat pominutí nebezpečí narušení veřejného pořádku. V této souvislosti soud nepovažuje na rozdíl od žalobce za nepřiléhavý ani odkaz žalovaného (uvedený v napadeném rozhodnutí) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, i když se primárně vztahuje k posouzení důvodnosti zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci ve smyslu § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, který byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Závěry Nejvyššího správního soudu tam uvedené, týkající se povahy rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a jeho vlivu na posouzení, zda lze u cizince takto propuštěného na svobodu předpokládat, že již nepředstavuje hrozbu pro společnost, jsou na případ žalobce zcela aplikovatelné a soud se nimi ztotožňuje. Nadto soud uvádí, že je přesvědčen, že je to až zkušební doba, která byla okresním soudem stanovena, jež může poskytnout dostatek času, aby odsouzený prokázal, že účel trestu byl naplněn a prakticky osvědčil, že již vede řádný život (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34).

30. Dále při hodnocení potenciální nebezpečnosti žalobce do budoucna a zkoumání individuálních okolností jeho případu nelze dle soudu pominout skutečnost, že žalobce spáchal trestný čin jako člen organizované zločinecké skupiny, přičemž členy této skupiny a osobami společně s žalobcem obžalovanými a odsouzenými za tentýž zločin byli jeho rodinní příslušníci. Jak vyplývá ze shora uvedených odsuzujících rozsudků Krajského soudu v Ústí nad Labem a Vrchního soudu v Praze, žalobce, jeho bratr N. V. T. a jeho současná manželka T. H. P. se společně podíleli na trestné činnosti, do které navíc byla zapojena i matka T. H. P. Žalobce při hlavním líčení konaném před krajským soudem k osobě matky své manželky vypověděl, že to byla právě ona, kdo přechovával drogy, a on jednal na její příkaz, neboť jako příslušník vietnamské komunity byl povinen pomáhat svým rodičům. Ačkoliv tedy žalobce věděl, že přechovávání, nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek a jedů je činností nelegální, upřednostnil svou komunitu a svou rodinu před dodržováním zákona. Žalobce se po propuštění z výkonu trestu vrátil ke své komunitě a ke své rodině, která byla zapojena do trestné činnosti, za kterou byl žalobce pravomocně odsouzen. S ohledem na shora uvedené má soud za oprávněnou pochybnost žalovaného i správního orgánu I. stupně o možné změně v přístupu žalobce k respektování právních předpisů, neboť je zde důvod domnívat se, že by žalobce mohl opětovně nadřadit poslušnost ke své rodině nad respektování právních předpisů.
31. V nyní projednávané věci tak soud při zohlednění nejen žalobcem spáchané trestné činnosti, ale i individuálních okolností jeho života dospěl shodně jako správní orgány k závěru, že dosavadní a současný život žalobce nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, že žalobce povede na území České republiky spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti.
32. Pokud žalobce namítá, že správní orgány neučinily správný závěr o aktuálnosti a důvodnosti nebezpečí, které v současné době žalobce představuje pro veřejný pořádek, a postavily svá rozhodnutí pouze na faktu, že byl žalobce pravomocně odsouzen, a dostatečně nezohlednily nebo se nezaobíraly časovým odstupem od spáchané trestné činnosti a jeho podmíněným propuštěním na svobodu, soud k tomu uvádí, že s tímto nesouhlasí.
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá, že se nejprve podrobně zabýval tím, zda lze na žalobce hledět jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie mladšího 21 let ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěl ke kladnému závěru, neboť je otcem státního občana České republiky, svého nezletilého syna B. S. N. Dále zkoumal existenci důvodů pro zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a naplnění podmínek pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f). Správní orgán I. stupně závěr, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, zdůvodnil tím, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let a dále k propadnutí věci, a to finanční hotovosti. Uvedl, že pokud se cizinec dopustil jednání, které je trestným činem, jedná se nepochybně o narušení veřejného pořádku, a to dokonce závažným způsobem. Následně se zabýval definováním samotného pojmu veřejný pořádek a konstatoval, že jednání žalobce, za které byl odsouzen, je natolik závažné, že nabylo takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata hned několika trestných činů. Správní orgán I. stupně poukazoval i na to, že žalobce dokonce spáchal zločin, a to jako člen organizované zločinecké skupiny, kterou řídil a jejíž členkou byla i jeho současná manželka. Dále se správní orgán I. stupně zabýval tím, že předmětnou trestnou činnost páchal v úmyslu získat pro sebe značný finanční prospěch. Při hodnocení situace žalobce vzal správní orgán I. stupně rovněž v úvahu časový odstup od spáchání trestného činu, kdy uvedl, že žalobce se sice zločinu dopustil v období od prosince 2011 do prosince 2013, tedy v době před více než sedmi lety, nicméně se jednalo o několik skutků, kdy každý sám o sobě naplňoval skutkovou podstatu zločinu. Správní orgán I. stupně zohlednil i to, že se žalobce od roku 2013 žádné další trestné činnosti nedopustil, ovšem rovněž připomněl, že žalobce k tomu neměl ani příležitost, když se od roku 2013 do současnosti nacházel ve výkonu trestu. Následně se prvostupňový správní orgán zabýval i rozhodnutím Okresního soudu v Mostě o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. Nijak nespороval skutečnost, že dané rozhodnutí je vydáváno za situace, kdy jsou pro jeho vydání splněny podmínky, tj. když rozhodující soud mimo jiné dospěje k závěru, že se odsouzený ve výkonu trestu chová řádně a je u něj předpoklad, že se tak bude chovat i v budoucnu. Nicméně v této souvislosti správní orgán rovněž konstatoval, že žalobce byl sice podmíněně propuštěn na svobodu, byla mu ovšem stanovena zkušební doba v trvání 5 let, která ke dni rozhodování správního orgánu ještě neuplynula. Na základě shora uvedeného byl správní orgán přesvědčen, že žalobce i nadále představuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku.
34. Žalovaný následně konstatoval, že závěry správního orgánu I. stupně jsou logické a odpovídající situaci. Na rozdíl od žalobce nepovažoval za nepodložené pochybnosti správního orgánu I. stupně o změně jeho postoje k respektování právních předpisů. V této souvislosti poukazoval na výpověď žalobce z hlavního líčení, kde uvedl, že „jako příslušník vietnamské komunity byl povinen pomáhat rodičům“, v daném případě matce manželky v distribuci drog. Dle žalovaného je tedy zřejmé, že žalobce poslušnost rodičům staví nad respektování zákonů, a i nadále tedy žalobce představuje aktuální a důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek.
35. Ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že se správní orgány při posuzování aktuálnosti a důvodnosti hrozby, kterou by žalobce představoval pro veřejný pořádek do budoucna, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nespokojily s pouhým odkazem na skutečnost, že se žalobce v minulosti dopustil trestného činu. Naopak vzaly v úvahu závažnost trestného činu, kterého se žalobce dopustil, úlohu žalobce a jeho rodiny v rámci spáchané trestné činnosti, dobu, která od jejího spáchání uplynula, následné chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, jakož i rozhodnutí okresního soudu o podmíněném propuštění na svobodu. Řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily, v čem spatřují důvod trvání hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce a své pochybnosti o změně jeho přístupu k respektování zákona. Soud je toho názoru, že správní orgány zohlednily individuální okolnosti případu žalobce, a to zcela v souladu s výše poukazovaným usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, na které v podané žalobě upozorňoval i žalobce, přičemž zdejší soud se s jejich závěry zcela ztotožnil.

36. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce o neopodstatněnosti závěru žalovaného o současných rodinných vazbách žalobce a kvalitě jeho rodinného života a v souvislosti s tím nedostatečném zjišťování skutečného stavu věci. Správní orgán I. stupně při rozhodování vyšel ze zpráv z informačního systému, kde zjistil, že žalobce je svobodný a na území ČR žije se svou družkou a má nezletilého syna, narozeného 11. 11. 2011. Jeho matka a otec žijí ve Vietnamu. Dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy bude mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, a to právě kvůli jeho družce a synovi, kteří žijí v ČR. Podle správního orgánu I. stupně ovšem rodinné vazby nemohou být nijak pevné, když žadatel vykonal nepodmíněný trest odnětí svobody, k němuž byl v roce 2017 odsouzen. Z daného je totiž evidentní, že v této době se o syna nestaral. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí poté vyplývá, že žalovaný při svém rozhodování vzal v úvahu doklady, které žalobce předložil v průběhu odvolacího řízení, a to oddací list, těhotenský průkaz manželky žalobce, lékařskou zprávu, potvrzující její těhotenství a informaci Městského úřadu Rumburk ze dne 30. 9. 2019, kde je uvedeno, že nezletilý syn žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 18. 11. 2015 svěřen do péče paní D. V. z důvodu vzetí do vazby obou rodičů. Žalovaný poukazoval na skutečnost, že z informace městského úřadu je zřejmé, že aktuálně syn žalobce navštěvuje 2. třídu základní školy. Ve volném čase maluje a chodí s otcem na fotbal. Z pohovoru s ním vyplynulo, že je moc rád, že jsou všichni opět spolu. Matka byla propuštěna z výkonu trestu dne 18. 5. 2018, otec poté 31. 5. 2019. Od té doby je ve faktické péči svých rodičů. Po dobu vězení je chodil navštěvovat a telefonovali si. Momentálně bydlí společně v rodinném domě.
37. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jednoznačně vyplývá, že nijak nezpochybňují existenci současného společného soužití žalobce, jeho manželky a jejich syna. Naopak uzavření manželství žalovaný považuje za stvrzení jejich předchozího soužití, a z informace městského úřadu poté podle něj jednoznačně vyplývá, že současná finanční situace rodiny je i přes dlouhodobý výkon trestu odnětí svobody obou rodičů uspokojivá (strana 5 – 6 napadeného rozhodnutí).
38. Soud je s ohledem na shora uvedené toho názoru, že byl správními orgány v souladu s § 3 správního řádu náležitě zjištěn stav věci týkající se soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány vzaly v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, vytvořily si ucelený obraz o rodinných vazbách žalobce a nijak nezpochybňovaly, že vydání napadeného rozhodnutí bude mít dopad do jeho rodinného života. Soud tedy souhlasí s názorem žalovaného, že žalobcem navrhovaný výslech manželky a jeho syna ke zjištění skutečného stavu věci by byl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nadbytečný. Rovněž důkazy předložené žalobcem v rámci odvolacího řízení nemohly na závěrech správního orgánu I. stupně nic změnit, a to ani na rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ani na posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť pouze potvrzovaly nikým nerozporovanou skutečnost, a to existenci pouta vytvořeného mezi žalobcem a jeho rodinou.

39. Co se týče konstatování správního orgánu o narušení pevné rodinné vazby mezi žalobcem a jeho synem v důsledku výkonu trestu odnětí svobody, soud uvádí, že se s tímto názorem ztotožňuje. Výkon trestu odnětí svobody jednoznačně znamená mezi odsouzeným a členy jeho rodiny odloučení. V daném případě byli žalobce i jeho manželka vzati do vazby, když byly jejich synovi pouhé čtyři roky, a tento byl rozhodnutím okresního soudu svěřen do péče paní D. V. Žalobce se s ním sice shledával na pravidelných návštěvách ve věznici, nicméně nemůže být pochyb o tom, že v dané době se o něj nemohl starat a nemohl realizovat společný rodinný život s ním, a po tuto dobu tak vytvářet pevné rodinné vazby.
40. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak dle soudu jednoznačně vyplývá, že po zhodnocení rozhodných skutečností, včetně výše uvedených rodinných poměrů žalobce, žalovaný dospěl k závěru, že zájem na ochraně společnosti před hrozbou páčání závažné trestné činnosti spojené s drogovou problematikou převažuje nad individuálními zájmy žalobce. S tímto závěrem se plně ztotožnil i soud.
41. Důvodná rovněž není námitka, že účastníky řízení měla být manželka žalobce a jeho syn. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že žalobce se žalobou může domáhat pouze ochrany svých veřejných subjektivních práv, nikoli bránit práva třetích osob. Pro úplnost soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-70, kde je uvedeno, že *„Účastenství ve správním řízení se odvíjí od hmotněprávního nároku, či poměru k věci. Není zde takového společenství ve vztahu k uplatněnému nároku na trvalý pobyt a toto společenství nelze dovodit ani ze společné rodičovské zodpovědnosti ve smyslu § 34 zákona č. 94/1963 Sb. o rodině, ve znění pozdějších předpisů.“* Dle názoru zdejšího soudu účastenství manželky žalobce a jeho syna nelze podřadit ani pod tzv. nepřímé účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky řízení další dotčené osoby, pokud mohou být řízením přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Dané ustanovení ovšem předpokládá přímé a bezprostřední dotčení na právech a povinnostech. U manželky žalobce a jejich syna přímé dotčení na jejich právech a povinnostech ve vztahu k povolení přechodného pobytu manžela a otce dítěte není. Jedná se o dotčení nepřímé, stejně jako u jiných osob v rodinném či obdobném poměru k žadateli o povolení přechodného pobytu. Z hlediska podmínek obou forem účastenství není rozhodující, zda je rodinný vztah skutečný či pouze formální, ale to, že jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby žadatele. Dotčení jiných osob jsou pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002-54, zveřejněné pod č. 162/2004 Sb. NSS). Zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu nemá vliv na pobytové oprávnění jeho manželky nebo jeho syna, tito tak nejsou napadeným rozhodnutím resp. rozhodnutím správního orgánu I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přímo dotčení na svých právech a ani povinnostech, a správní orgány tak nejsou povinny zjišťovat jejich postoj podle § 29 odst. 4 správního řádu.

42. Soud rovněž shledal napadené rozhodnutí v souladu i s pobytovou směrnicí. Existenci žalobcem namítaného rozporu mezi rozhodnutím vydaným podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a článkem 27 odst. 2 alinea 1 a 2 pobytové směrnice by bylo možné shledat pouze v případě, pokud by důvodem pro zamítnutí povolení k přechodnému pobytu byla pouze skutečnost, že byl žalobce pravomocně odsouzen k trestnému činu. Tak tomu ovšem v projednávané věci není. Jak je z výše uvedeného patrné, správní orgány při svém rozhodování zohlednily i další okolnosti týkající se případu žalobce.
43. Při úplnosti k poukazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016-29, zdejší soud uvádí, že tento není pro projednávanou věc přílehlavý, neboť se primárně zabývá prolomením pravidla uvedeného v § 75 odst. 1 s. ř. s., které váže rozhodování soudu o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
44. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. března 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)